

TURINYS

Įžanga	9
1 skyrius. Kažkas atsitiko	17
2 skyrius. Kad ir ko tai pareikalautų	29
3 skyrius. Misrata	40
4 skyrius. Papasakok pasauliui	51
5 skyrius. Bombos ir kulkos	68
6 skyrius. Dantis už dantį	82
7 skyrius. Kruvinos žemės	97
8 skyrius. Horenka	114
9 skyrius. Ekstremalusis režimas	124
10 skyrius. Jūros purslas	137
11 skyrius. Dvi Anios	144
12 skyrius. Vienintelė reali galimybė	154
13 skyrius. Ministro pirmininko traukinys	162
14 skyrius. Evakuacinė platforma	180
15 skyrius. Landštūlis	194
16 skyrius. C-17	208
17 skyrius. Mogadišas	220
18 skyrius. Roboto koja	236
19 skyrius. Svarbiausia – stiprybė	251
20 skyrius. Jūs čia darote stebuklus	259
21 skyrius. Geltonšvarkis	272
Padėka	285
Apie autorių	291

8 SKYRIUS

HORENKA

Kovo 14 d. 7 val. ryto vedžiau tiesioginę laidą iš Kyjivo, tada dvi valandas numigau ir pasiruošiau paieškoti medžiagos reportažams. Diena buvo saulėta, be debesėlio, tipiška tam metų laikui šalta. Pagal planą, Trey'us Yingstas turėjo vesti priešpietinę tiesioginę laidą, o aš – važiuoti į miestą ir filmuoti reportažą. Pasakiau Trey'ui, kad ketiname nufilmuoti miesto gynybinius įtvirtinimus ir kad grįšime iki 14 val., tai yra tada, kai paprastai keičiamės pamainomis.

Prie viešbučio mūsų jau laukė didelis baltas žiniasklaidos mikroautobusas, prie kurio vairo sėdėjo mūsų jaunas ukrainietis vairuotojas. Mūsų komandą sudarė Pierre'as, mūsų tarpininkė Saša, apsaugininkas Jockas ir aš. Buvo apie 11 val.

Nuo invazijos pradžios buvo praėjęs beveik mėnuo. Pranešimai apie ukrainiečių aukas buvo nepatikimi, tačiau buvo aišku, kad jau žuvo šimtai piliečių. Dar milijonai žmonių buvo priversti bėgti iš šalies, sukeldami didžiausią pabėgėlių krizę Europoje nuo Antrojo pasaulinio karo laikų. Buvo labai baiminamasi, kad rusų žudikai gali prasmukti į Kyjivą ir nužudyti prezidentą Zelenskį, netgi buvo gautas pranešimas, kad Zelenskis negyvas. Prezidentas paskelbė tai paneigiantį vaizdo įrašą socialiniame tinkle „Twitter“, pareikšdamas: „Aš esu čia. Mes nesudedame ginklų... Tai mūsų žemė, mūsų šalis,

mūsų vaikai, ir mes juos ginsime. Šlovė Ukrainai.“ Vis dėlto padėtis buvo kritinė. Ukrainos kariuomenė gerokai nusileido skaičiumi bei ginkluote ir vos laikėsi įnirtinguose gatvių mūšiuose aplink Kyjivą. Rusai buvo beužimą vieną gyvenvietę po kitos. Ištisi Ukrainos miestai virto griuvėsiais, o vos prieš kelias dienas rusų aviacijos smūgis sugriovė vaikų ligoninę pietiniame Mariupolio mieste. Ligoninė buvo naudojama kaip slėptuvė, o ant jos stogo buvo ryškiai užrašytas žodis „vaikai“. Rusai vis tiek ją subombardavo, žuvo trisdešimt trys Ukrainos piliečiai. Tačiau didysis Putino prizas turėjo būti sostinė Kyjivas. Rusijos pajėgos rimtai rengėsi pulti miestą, o kai kurie rusų daliniai jau kovėsi su Ukrainos pajėgomis aplinkiniuose kaimuose. Be to, kaip visiems buvo žinoma, iš Baltarusijos, šiaurinės Ukrainos kaimynės, Kyjivo link judėjo šešiasdešimties kilometrų ilgio Rusijos tankų, šarvuočių ir sunkvežimių kolona.

Daugeliui kilo klausimas: kodėl rusai dar nešturmuoja Kyjivo?

Pasak pranešimų, rusai padarė daug taktinių klaidų, pavyzdžiui, neapsaugojo savo kolonos nuo ukrainiečių pasalų ir jų raketų „Stinger“. Tai pristabdė koloną ir apsunkino jos aprūpinimą atsargomis. Be to, rusams akivaizdžiai trūko taktinio atskirų dalinių veiksmų suderinimo. Iš perimtų balso pašto įrašų taip pat paaiškėjo, kad daugumai rusų karių buvo pasakyta, jog jie vyksta į Baltarusiją mokymams, o ne pulti Ukrainą. Rusijos karių kovinė dvasia buvo prasta.

Nepaisant to, dauguma mūsų manė, kad Kyjivo paėmimas yra tik laiko klausimas. Sostinė buvo apsupta, rusų raketos jau ne kartą smogė civiliams taikiniams mieste, ir visi tikėjome, kad Putinas bet kurią akimirką gali užgniaužti pasipriešinimą. Kyjive vyravo nuojauta, kad netrukus iš dangaus gali pasipilti rusiškos bombos.

Mudu su Pierre'u žinojome, kaip nušviesime sudėtingas apkasų sistemas, kurias ukrainiečiai statė Kyjive, kad apsisaugotų nuo Rusijos karinių dalinių, tokių kaip Vagnerio grupė, sudaryta iš negailestingų samdinių, kuriuos Putinas siunčia kariauti jo karų visame pasaulyje. Buvome tvirtai nusprendę vengti priešakinių linijų,

nesiartinti prie aktyvių mūšių, likti miesto ribose ir parengti reportažą tik apie Kyjivo teritorijoje esančius apkasus.

Saša susisiekė su vienu iš Ukrainos spaudos atstovų, šis patvirtino, jog ukrainiečiai neprieštaruoja tam, kad apžiūrėtume apkasus. Saša sutarė, kad susitikime su ryšių tarnybos karininku prie vieno šešių aukštų stačiakampio formos betoninio pastato Kyjive. Tai buvo blokinis, niūrus, Stalino laikų namas, panašus į duomenų apdorojimo centrą, bet kai pamatėme iš jo išbėgant dvidešimt ginkluotų ukrainiečių kareivių, supratome, kad jis naudojamas kaip karinis valdymo centras. Kaip įprasta, karininkas paprašė mūsų nefilmuoti viduje ir supažindino mus su dviem „Azovo“ pulko kariais – Mykolu Kravčenka ir Serhijumi Mašovecu, kuriems buvo pavesta mums padėti. Jie išoko į mažą raudoną automobilį, o mes važiuojome paskui juos mikroautobusu.

Sekėme paskui juos apie dvidešimt minučių. Mūsų priekiniame stikle buvo du ilgi įtrūkimai, o ant galinio vaizdo veidrodėlio kabėjo raudonas oro gaiviklis. Miesto gatvės buvo apdėtos betoniniais stulpais ir prieštankiniais ežiais – kai kuriuos jų greitai pagamino Ukrainos metalistai, o kai kurie buvo pasiskolinti iš Antrojo pasaulinio karo muziejaus. Šios užtvartos labai sulėtino mūsų kelionę, ir mes vilkomės it vėžliai. Gatvių pakraščiuose stovėjo skardiniais stogais dengti vieno aukšto statiniai, iš kurių Ukrainos kariai galėtų apšaudyti Rusijos pajėgas, jei jos patektų į Kyjivą. Supratau, kad jei Ukrainoje prasidės plataus masto gatvių mūšiai, jie bus tokie žiaurūs, koks tik gali būti tokio pobūdžio karas.

Važiuodamas rašiau si pastabas, o Pierre'as filmavo greitkelyje pastatytus tankų spąstus. Pravažiavome tuščią patikros postą, palei kelią pūpsančias šiukšlių krūvas ir išvydome du geltonus ekskavatorius miške – tai ukrainiečių kariai kasė tranšėjas. Kaip tik to ir ieškojome. Sustojome ir stebėjome, kaip kariai treniruoja šaudyti laikinai įrengtame poligone. Vienas iš „Azovo“ kareivių pribėgo prie mūsų ir liepė Pierre'ui nuleisti kamerą. Apkasų vieta buvo slapta informacija. Bandžiau per Sašą derėtis su kareiviais, bet jie buvo nepalenkiami.

Mūsų planui parengti reportažą apie strateginę tranšėjų sistemą, regis, nebuvo lemta išsipildyti. Kareiviai mums papasakojo apie netoliese esantį kaimą, kuris prieš kelias savaites buvo sugriautas ir jo gyventojų visiškai apleistas, išskyrus keletą ten likusių ukrainiečių karių. Kaip supratome, rusų pajėgos buvo mažiausiai už penkiasdešimties kilometrų ir neketino judėti mūsų kryptimi. Dieną prieš tai kareiviai buvo aplankę tą kaimą su „The New York Times“ komanda, todėl pasiūlė ten nuvežti ir mus. Jie kalbėjo taip, tarsi tai būtų tik trumpa išvyka. Mums tai pasirodė gera proga pavaizduoti Rusijos vykdomą niokojimą, ir mudu su Pierre'u sutikome važiuoti į kaimą, kuris, kaip vėliau sužinojome, vadinosi Horenka.

Kareiviai taip pat pasakė, kad nuo šios vietos geriau keliauti kartu su jais jų mažu raudonu automobiliu – tuo pačiu, kuriuo jie dieną prieš tai vežė „The New York Times“ reporterį. Deja, kadangi priekyje atsisėdo du ukrainiečiai, mes keturiese: Pierre'as, Saša, Jockas ir aš, negalėjome sutilpti ant galinės sėdynės. Pierre'ui ir man reikėjo važiuoti, o Sašai – versti, todėl mes trys įsispraudėme į mažą automobilį ir išvažiavome į Horenką.

* * *

Kelionės metu Pierre'as vis filmavo iš automobilio galo. Kareivis važiavo lėtai, apie 25 kilometrų per valandą greičiu. Taip ir šliaužėme pro negyvų medžių eiles ir nuniokotus miškus. Pravažiavome didžiulį Ukrainos valstybinės energetikos bendrovės „Naftogaz“ reklaminį stendą, kuriame buvo pavaizduoti du sėdintys ir su žaislais žaidžiantys kūdikiai. Taip pat pravažiavome apgadintas autobusų stoteles ir skelbimus apie gyvenamųjų rajonų projektus, kurie tikriausiai nebebus įvykdyti. Aš jau ėmiau nenustygti vietoje, norėjau pradėti ką nors filmuoti, todėl pasakiau:

– Gerai, tiesiog išlipkime čia.

Tačiau kareivis važiavo toliau.

– Šiek tiek toliau bus geriau, – pasakė jis per Sašą. – Dar pavažiokime truputį.

Pravažiavome paskutinę iš betoninių blokų padarytą kliūtį ir pasiekėme subombarduoto kaimo pakraštį. Pakelėje stovinti bažnyčia ir visi namai, kuriuos galėjome matyti, buvo beveik sugriauti. Aplinkui nesimatė nė gyvos dvasios. Paprašėme vairuotojo sustoti, kad galėtume filmuoti. Horizonte išvydome kylančius juodus dūmus, tolumoje, maždaug už trisdešimties kilometrų, dusliai dundėjo sproginiai. Pierre'as ir aš žinojome, kad turime dirbti greitai. Labai greitai. Tiesiog nufilmuoti tai, ko mums reikėjo, ir dingti iš čia.

Pamatėme dvi didžiules, maždaug sofas dydžio juodas dėžes su užrašu „Lockheed Martin“. Jose buvo laikomos raketos „Javelin“. Pierre'as įjungė kamerą, ir mes ten nufilmavome tiesioginį reportažą.

– Visuose aplink Kyjivą esančiuose kaimuose matyti mūsų ženklai, – kalbėjau į kamerą. – Rusai bandė prasiveržti iki čia, bet buvo atmušti. Jie smogė bažnyčioms ir gyvenamiesiems namams, visi šie kaimai tapo visiškai tušti.

Prieš mums išvykstant Pierre'as nufilmavo apgriautą bažnyčią ir likusią sveiką jos trijų metrų aukščio Kristaus statulą su aureole. Pravažiavome šiek tiek toliau į kaimo gilumą, pro subombarduotą degalinę ir apdegusius penkiaaukščio pastato griuvėsius. Pravažiavome pro keturių sudegusių žalsvų autobusų griaučius. Gatvėse buvo tuščia ir klaikiai tylu.

– Galite čia filmuoti, – pasakė vienas iš kareivių, ir mes išlipome parengti trumpo reportažo apie gyvenvietę, virtusią šurpiu miestu vaiduokliu. Pastatėme kamerą už griūvančių vienaukščių statinių eilės ir nufilmavome reportažą tolumoje bumsint artilerijos sviediniams – bum, bum, bum.

– Šį miestelį ne kartą smarkiai apšaudė rusai, – kalbėjau Pierre'ui filmuojant. – Visi jo gyventojai pabėgo. Iš šių gyvenviečių beveik nieko neliko. Jos virto griuvėsiais.

Filmuojant staiga priešais plytinčiame slėnyje pasigirdo krentančio sviedinio garsas, tada sproginimas, daug arčiau nei visi kiti. Mes

krūptelėjome, pasilenkėme ir puolėme slėptis. Daugiau sviedinių neatskriejo. Šokome tiesiai į automobilį ir tuo pačiu keliu pasukome atgal. Po kurio laiko kareiviai mums pasakė, kad viskas gerai ir, jei reikia, galime sustoti nufilmuoti dar vieną reportažą. Pierre'as ir aš apsižvalgėme, ieškodami tinkamos vietos. Pravažiavę šoninę gatvelę, pamatėme apgriautą ir apleistą dviejų aukštų pramoninį pastatą. Tai buvo autoservisas, prie jo stovėjo du balti mikroautobusai išdužusiais langais. Už pastato į dangų kilo tirštų juodų dūmų kamuolys. Kareiviai apžiūrėjo teritoriją, norėdami įsitikinti, kad galime saugiai filmuoti. Jie užėjo į autoservisą ir sutiko ten dešimt ar dvylika besišinčių ukrainiečių kareivių. Paklausėme, ar galime iš jų paimti interviu, ir jie sutiko.

Pierre'as nukreipė kamerą į vieną jauną kareivį, gal dvidešimt penkerių metų, stambaus sudėjimo, su barzda, bet vaikiško veido, su visa ekipuote: šautuvu AK-47, šovinių apkabomis kišenėse, šalmo LED žibintuvėliu ir radijo imtuvu. Ant jo krūtinės buvo prisiūta emblema, vaizduojanti pikų tūzą ir kaukolę, o rankos išstatuirtos į voratinklį panašiais raštais. Uždaviau jam klausimą ir nelaukdamas, kol Saša išvers jo atsakymą, iš karto uždaviau keletą kitų.

– Ar ketinate sulaukyti rusus? Kiek laiko jau čia esate? Ko jums labiausiai reikia?

Jis pavargusiu, bet autoritetingu balsu atsakė keliais žodžiais.

– Kas čia būna pavojingiausia? – dar paklausiau.

– Iš dangaus krentančios bombos, – nedvejodamas atsakė jis.

Paspaudžiau kareiviui ranką ir padėkojau, o jis parodė mums pergalės ženklą. Sėdome į raudoną automobilį ir pajudėjome toliau.

* * *

Dabar kareivis važiavo greičiau, ir netrukus mes palikome kaimą. Ant vienos kalvos jis šiek tiek sulėtino greitį, kad galėtume geriau apžvelgti tolyn besidriekiantį kelią, ir paklausė, ar nenorėtume čia filmuoti. Pasakėme, kad šiai dienai jau užteks ir kad tiesiog norime

grįžti namo. Prisimenu, kaip sėdėjau automobilio gale, tarp Pierre'o iš dešinės ir Sašos iš kairės, ir galvojau, kad iš mūsų nufilmuotos medžiagos išeis puikus reportažas. Mintyse jau ją montavau ir rinkausi, kuriuos kadrus panaudoti. Pravažiavome pro tuščią patikros punktą, apsukome aplink betoninę užtvartą, ir aš pamačiau negyvą šunį. Tai buvo vokiečių aviganis, ir man pasidarė liūdna matant jį gulintį pasliką ant kelio. „Vargšas šuo, – pagalvojau. – Kokie niekšai nužudė tą šunį!“

Važiavome toliau ir priartėjome prie kito apleisto kontrolės punkto pagrindiniame greitkelyje. Vairuotojas pasuko vairą į dešinę ir palei pat dešiniąjį kelkraštį apvažiavo pirmą iš dviejų ilgų betoninių užtvartų. Už jos buvo sukrauta keletas smėlio maišų ir keliukas, vedantis nuokalnėn, į kažkokį kaimą. Vairuotojui dar nespėjus pasukti į kairę ir apvažiuoti kito užtvarto, išgirdome šaižų, atpažįstamą raketos švilpimą.

Ji garsiai praskriejo virš mūsų galvų, tada nutilo, o po sekundės medžių guote už dešimties metrų nuo mūsų nugriaudėjo sprogimas. Automobilis sudrebėjo ir staigiai sustojo.

– Apgręžk mašiną! – sušuko Pierre'as. – Apgręžk mašiną!

Tačiau vairuotojas nebegalėjo užvesti variklio.

– Lipkite iš automobilio! – suriko Pierre'as, atidarydamas dešinės pusės keleivio dureles.

O tada – bum!

Dar vienas sprogimas, šis, regis, visai šalia mūsų. Akimirksniu viskas tapo juoda. Tarsi kas nors būtų paspaudęs jungiklį ir išjungęs mano būtį, mano egzistenciją. Nebuvo jokio skausmo, jokios agonijos, jokio jausmo. Nieko. Visiškai nieko.

Nieko.

O tada išgirdau kai ką.

Balsą.

– Tėti, turi išlipti iš automobilio.

Tai buvo ji, mano gražioji dukrelė Honora, o jos balsas buvo toks tyras, toks paprastas, toks nekaltas ir toks tikras, kad prikėlė mane iš nebūties. Jos prašymas tapo visų trijų mano dukryčių prašymu ir

vieninteliu mano būtį apibrėžiančiu dalyku. Staiga supratau: sėdžiu automobilio gale. Jaučiausi įstrigęs. Pamažu ėmiau suvokti aplinkinį pasaulį – šviesą, garsą, kvapą. Automobilio durelės dešinėje buvo atidarytos, Pierre'o šalia manęs nebuvo. Turbūt jis spėjo išsokti. Dabar atėjo mano eilė. Turėjau išlipti. Bet negalėjau pajudėti.

Privalėjau nešdintis lauk. Pasukau galvą ir pamėginau pajudinti galūnes, bandžiau žūtbut rasti kokį nors būdą judėti, panaudoti kiekvieną kūno raumenį, sukaupti visas jėgas ir kažkaip išstumti save iš automobilio. Man pavyko. Pirmiausia pro atidarytas dureles iškišau laukan galvą, paskui kažkaip ir likusią dalį savęs, klupinėdamas žengiau keletą žingsnių į priekį, pradėjau leistis nuokalne, o tada virš galvos pasigirdo kurtinantis švilpimas, tylą ir trečias sprogimas.

Parpuoliau ant žemės.

Šį kartą mane apėmė ne juoduma, o svaigulys. Beprotiškai sukosi galva, nesuvokiau, kur esąs. Paskui pajutau, kad degu. Instinktyviai ėmiau vartytis ir pliaukšėti per kojas, kad užgesinčiau liepsnas. Apšižvalgiau ir pamačiau, kur esu. Gulėjau ant šlaito maždaug už šešių metrų nuo automobilio. Pažvelgiau į savo kojas ir pamačiau, kad dešinės kojos nebėra, tik kaulo gabalas su šiek tiek mėsos ir pusė pėdos, kabantys ant odos skiautės. Mano batai ir kelnės buvo dingusios, kažkaip išgaravo, ir galvoje ėmė suktis vienintelė mintis: „Kur, po velnių, mano batai?“

Nežinojau, nei kur Saša, nei kur abu ukrainiečių kareiviai. Jų nemačiau, negirdėjau jokių dejonų. Maždaug už penkių metrų priešais save pamačiau ant žemės veidu žemyn gulintį Pierre'ą. Pašaukiau jį vardu:

– Pierre'ai! Pierre'ai!

– Nejudėk, – gana griežtai pasakė jis. – Rusų dronai.

Vėl gulėjau nejudėdamas. Atkreipiau dėmesį į savo kvėpavimą ir nusistebėjau, koks jis garsus ir pagreitėjęs. Jis be perstojo skambėjo mano galvoje. Kurį laiką atrodė, kad viskas, ką iki šiol esu daręs, atvedė mane į šį tašką, į šią akimirką, ir visa susitelkė į vieną vienintelį dalyką – išgyvenimą. Nieko daugiau. Tiesiog – gyventi.

Išgyventi. Judėti.

Vėl pašaukiau Pierre'ą:

– Pierre'ai, ar tau viskas gerai?

– Rusai, rusai. Nejudėk, – teatsakė jis.

Už kokio metro pamačiau gulintį nedidelį mėlyno putplasčio gabalėlį ir kažkodėl pagalvojau, kad bus geriau, jei ant jo atsisisėsiu, todėl nušliaužęs atsiguliau ant jo ir dar šiek tiek pagulėjau. Ėmiau ieškoti mobiliojo telefono, radau jį ir įjungiau – jokio signalo. Iškėliau jį į viršų, bandydamas pagauti ryšį. Tada vėl pažvelgiau į savo kojas ir galbūt pirmą kartą supratau, kad esu sužeistas. Iš tiesų sužeistas. Labai rimtai sužeistas. Iš galvos ir kairiojo antakio tekėjo kraujas, rankos taip pat buvo kruvinos. Nejaučiau jokio skausmo, tačiau sužalojimai buvo rimti, ir tai man kėlė nerimą.

Pagalvojau: „Kaip man prisišaukti pagalbos? Kaip mus visus išgelbėsiu?“

Pajutau nenugalimą norą nufotografuoti savo kojas. Turbūt dėl to buvo kaltas manyje slypintis žurnalistas. Tačiau kai tai padariau, supratau, kad nenoriu, jog Alicia ir vaikai kada nors tai pamatytų, todėl nuotrauką ištryniau. Vėl pašaukiau Pierre'ą ir pasakiau, kad esu sunkiai sužeistas ir kad turime rasti būdą, kaip iš čia išsinešdinti. Jis tik kartojo:

– Rusai, rusai.

Man nė į galvą neatėjo, kad Pierre'ui galėjo grėsti mirtis. Neatrodė, kad būtų sužeistas ar bent jau kraujuotų, jis nerėkė ir nedejavo iš skausmo. Be to, juk tai buvo Pierre'as! Pats stipriausias, labiausiai patyręs, ištvermingiausias karo reporteris, su kuriuo man teko dirbti. Jis buvo didesnis už gyvenimą. Ne, pagalvojau, mes abu kaip nors išsisuksime.

Dar kurį laiką sėdėjau sustingęs, žiūrėdamas į savo koją ir bandydamas mąstyti. Tada akies krašteliu pamačiau šviesos blyksnį. Tai buvo pro šalį važiuojantis automobilis. Ėmiau kaip pašėlęs mojuoti, bet jis nesustojo.

– Mašina, mašina! – sušukau.

– Tai rusai, – vėl perspėjo Pierre'as.

– Pierre'ai, nesvarbu, turime iš čia ištrūkti, esu sunkiai sužeistas.

Pajutau plūstelint adrenaliną ir nusprendžiau ropštis į šlaitą, prie kelio, kur būčiau matomas. Ėmiau šliaužti ant kairiojo šono, nagais kabindamasis į sausą, geltoną žemę, centimetras po centimetro. „Tiesiog judėk pirmyn, nes turi grįžti namo pas savo vaikus“, – kartoju sau. Užšliaužiau šlaitu beveik iki kelio krašto, ir tą akimirką pamačiau iš kitos pusės atvažiuojantį automobilį. Pradėjau jam mojuoti, paėmiau sauja žemės ir mečiau į jį, rėkiau ir dariau viską, kad automobilio vairuotojas mane pamatytų.

Jis sustojo tiesiai priešais mane. Pajutau, kad kažkas iš už nugaros pagriebė man už striukės ir ėmė vilkti žeme. Mane pervėrė stiprus skausmas.

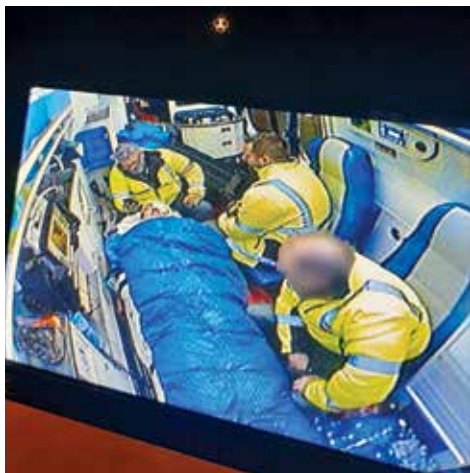
O po to viską apgaubė migla.

2022 m. kovo 14 d. Pierre'as filmuoja mane, pranešantį apie Horenkai padarytą didžiulę žalą. Gyvenvietė buvo apleista ir beveik sunaikinta. Netrukus už kelių kilometrų nuo manęs nukrito artilerijos sviediniai.
„Fox News“ nuotrauka.

Akimirka iškart po to, kai išvažiuojant iš Horenkos priešais mus už kokių šešių metrų nukrito pirmoji raketa. Pierre'as sušuko: „Apgręžk mašiną!“
„Fox News“ nuotrauka.

Mane suradusio ir išgelbėjusio vyro automobilio vaizdo kameros įrašo nuotrauka. Matyti mūsų susprogdinto automobilio griaučiai, o dešinėje prie apšvietimo stulpo – aš su šalmu.

Kovo 15 d. specialistų komanda išveža mane iš Kyjivo ligoninės į geležinkelio stotį. Už manęs greitosios pagalbos automobilyje sėdi daktaras Richas Jadickas.
„Save Our Allies“ nuotrauka.

Jūros purlas (ilgais plaukais) ir kiti išneša mane iš ministro pirmininko traukinio po to, kai kovo 16 d. kirtome Lenkijos sieną.
„Save Our Allies“ nuotrauka.

JAV karys padeda Jūros purlui, Bo (mėlynais marškinėliais) ir Dave'ui (juoda striuke) įkelti mane į sraigtasparnį UH-60 „Black Hawk“ mažame aerodrome Peremislyje, Lenkijoje, kovo 16 d.
„Save Our Allies“ nuotrauka.

Mane tvirtai prisegė prie sraigtasparnio korpuso, uždėjo triukšmą slopinančias ausines ir uždengė anklode, kad į žaizdas nepatektų dulkių.
„Save Our Allies“ nuotrauka.

Pagaliau patekau į JAV kariuomenės regioninį medicinos centrą Landštūlio mieste, Vokietijoje. Ten praleidau dešimt dienų.

Mane pritvirtina didžiuliam JAV karinių oro pajėgų kroviniame lėktuve C-17, kuriuo teks įveikti sudėtingą dvidešimt keturių valandų kelionę iš Landštūlio į San Antonijų Teksase.

2022 m. balandžio 4 d. Savo palatoje intensyviosios terapijos skyriuje, Brooke'o armijos medicinos centre (BAMC), jungtinėje San Antonijaus ir Fort Sam Hiustono bazėje. Ant mano sužeistos kairės plaštakos uždėta pora dėlių.

2022 m. gegužės 7 d. stoviu ant savo primityvių laikinų protezų Brooke'o medicinos centre. Mane prilaiko kineziterapeutas Kelly'is Brownas.

Mane lanko mano kolegė iš „Fox News“ Jenė Griffin (kairėje) ir Sarah'a Verardo iš organizacijos „Išgelbėkime mūsų sąjungininkus“ – abi padėjo išgelbėti mano gyvybę.

2022 m. gegužės 18 d. Laiminga diena Brooke'o medicinos centre – šoku salsą su ergoterapijos skyriaus vadove majore Kendra Howard.

Fisherių namuose su mano naujuoju draugu Jamesu, jo žmona Cynthia, dukromis Kimbera ir Oakleigh bei sveiku naujagimiu Rossi.

Stoviu Narsuolių centre ant savo dabartinių protezų greta daktaro Joe Alderete'o, vadovavusio mane gydžiusių specialistų komandai.